CZU:811.135.1’373.232
https://doi.org/10.52505/lecturi.2023.06.10

ANTROPONIME COLORATE: NUME DE FAMILIE ÎN „ALB”

Viorica RĂILEANU

Institutul de Filologie Română „Bogdan Petriceicu-Hasdeu”
ORCID: https://orcid.org/0000-0001-7855-3412

Rezumat. *În nomenclatorul onomastic actual, redescoperim nume de familie care specifică anumite particularități individuale ale persoanei, trăsături ce se referă la aspectul fizic sau comportamental al individului. Acestea sunt nume care nu menesc, ci descriu, constată, definesc. Categoria dată include și nume ce indică culori:* Albu, Bălan, Belu, Căruntu, Cernea, Galbenu, Laiu, Murg, Negru, Ocheșel, Roșca, Roșu, Verdeș etc. *Practica atribuirii sau poreclirea cu astfel de nume este un fenomen universal.*

În cadrul antroponimiei, prin onimizare, adjectivele substantivizate cromatice devin nume proprii, iar trecerea lor în subclasa numelor proprii se manifestă ca o reconversiune, cu implicații gramaticale specifice. Numele de familii care au la bază un termen cromatic sunt destul de numeroase, iar albul*, culoare asociată cu perfecțiunea, binele, onestitatea, curățenia etc., se impune.*

Cuvinte-cheie: *antroponimie, poreclă, nume de familie, culoare, alb.*

Colored Anthroponyms: Surnames in „White”

Abstract. *In the current onomastic nomenclature, we rediscover surnames that specify certain individual particularities of the person, traits that refer to the physical or behavioral appearance of the individual. These are names that do not predict, but describe, ascertain, define. The given category also includes names that indicate colors:* Albu, Bălan, Belu, Căruntu, Cernea, Galbenu, Laiu, Murg, Negru, Ocheșel, Roșca, Roșu, Verdeș *etc. The practice of assigning or nicknaming with such names is a universal phenomenon.*

Within anthroponymy, through onimization, chromatic substantivized adjectives become proper names, and their passage into the subclass of proper names manifests itself as a reconversion, with specific grammatical implications. Family names based on a chromatic term are quite numerous, and white*, a color associated with perfection, goodness, honesty, cleanliness, etc., prevails.*

Keywords*: anthroponymy, nickname, surname, color, white.*

Aproape niciuna dintre formele esențiale de manifestare a societății: activități economice, raporturi sociale, fenomene politice și culturale nu pot fi

reconstituite fără investigarea materialului antroponimic. Or, antroponimele, în special numele de familie, formate de la substantive comune sau de la adjective substantivizate, pun în lumină fluctuațiile economice, sociale, politice, culturale în care au fost create și integrate. Chiar dacă numele de familie nu mai este înțeles astăzi din punct de vedere etimologic, el rămâne a fi prima cheie de acces la complexitatea persoanei. Numele de familie este acea matrice stilistică inconfundabilă care reprezintă persoana, caracterizându-l într-un mod aparte și deosebindu-l de ceilalți. Încercarea de a studia numele de familie poate stabili legătura intrinsecă dintre nume și persoana care îl poartă, poate evidenția trăsăturile caracteristice, valoarea semnificativă în momentul desemnării. Or, întâlnim nume de familie care specifică o însuşire, o calificare, trăsături ce se referă la aspectul fizic sau comportamental, particularități individuale ale persoanei. Categoria dată include și numele de familie care sunt legate, ca mod de formare, de nume de culori, exprimând o apreciere cromatică. Aceste nume nu sunt date la întâmplare, ci în legătură cu un „obiect concret, a cărui caracteristică este culoarea respectivă" (Pitiriciu, 2009, p. 115), de obicei, culoarea feței, părului, pielii etc. Astfel, aceste nume nu menesc, ci descriu, constată, definesc. „Necesitatea de a da unei persoane o caracteristică particulară, numind-o cu ajutorul numelor comune printr-un procedeu de tip metaforic, scoate în evidență motivația antroponimului" (Condrea, 2020, p. 120). „Domnitorului Negru-Vodă i s-a spus în felul acesta – *Negru*(*l*)/*Negre*(*a*) – poate pentru că era negricios la față (un cuman se diferenţia de cnejii slavo-români, pentru că avea tenul de culoare mai închisă.)" (Cf. Djuvara, 2007, p. 126).

Practica atribuirii unor astfel de nume persoanelor sau poreclirea după aspectul feţei, părului sau al pielii este un fenomen universal în limbile indoeuropene (Cf. fr. *Leblanc, Lenoir, Leroux* etc., germ. *Schwartz*, *Weiss*, *Roth* etc.).

Numele proprii româneşti care au la bază un termen cromatic sunt destul de numeroase: *Albu, Bălan, Căruntu, Laiu, Murgu, Negru, Roşu, Verde*, cu variantele derivate: *Albulescu, Caruntea, Murgea, Negrescu, Negruță, Roşior, Roşeț, Verdeş* etc., iar „după alte caracteristici (situaţii) enumerăm: *Pielealbă, Barbăalbă, Caproşu, Capverde* etc." (Radu-Golea, 2014, p. 145).

Trecerea calificativelor cromatice în subclasa numelor proprii se manifestă ca o reconversiune, cu implicaţii gramaticale specifice și comportare semantică diferită.

Pentru crearea numelor de familie participă peste o sută de adjective care prezintă noţiunea de „culoare" (Cf. Răileanu, 2022, p. 113-114). Pe lângă *alb*, *bălan*, *murg*, *negru*, *roşu*, *verde*, folosite în mod frecvent, deosebim și **a)** adjective „care exprimă *aprecieri cromatice* specializate, *realizabile*

numai în anumite condiţii, sau, altfel spus, aprecieri cromatice referitoare la anumite animale, păsări etc., eventual referitoare numai la anumite părţi ale corpului lor" (Bidu-Vrănceanu, 1976, p. 6): *abraș* „(despre cai) care are o pată albă, mai ales sub coadă" > nf. *Abraș, Abrașina*; *alaciu* „(referitor la capre) jumătate albă, jumătate neagră"; „neagră la cap și pestriță pe spate", „(despre vite) amestecat, bălțat, pestriţ" > nf. *Alacev, Alaceva, Alacova*; *bălțat* „(despre animale) care are pete albe": etimonul onimic *Bălțatu*, poreclă la origine, e frecvent menţionat în documentele vechi: Cernat *Bălţatul* (1609), Toader *Bălţatul* (1616, 1617), Ursu *Bălţatul* (1616), Vasile *Bălţatul* (1567, 1574), *Bălţatul*, mejieș, hotarnic (1617) > nf. *Bălțat, Bălțatu, Balțat, Balțatu, Bălțătescu, Balțătescu, Balțatescu, Balțatov* etc.; *breaz* „(despre animale) care are o pată albă în frunte sau o dungă albă pe bot") > nf. *Brez, Brezu, Brezan, Brezanschi*; *caciur* „(despre oi, cai și porci) cu pete, bălțat" > nf. *Caciur, Caciura, Caciurin*. Când *caciur* se referă la oameni are sensul „diferit de alții"; *codalb*, format de la *coadă* + *alb* „(despre vite, câini), cu părul de altă culoare, mai ales închisă şi coada de culoare albă; care are coada sau vârful cozii de culoare albă". Numele de familie *Cudalb, Cudalba, Cudalbă, Cudalbu* provin de la apelativul *cudalb*, o variantă a lui *codalb*. Când *codalb/ cudalb* se referă la oameni are sensul „cu părul blond; bălai", dar şi sensul figurat „fățarnic" (MDA, 2010). În documentele moldovenești este atestat doar numele cu varianta *Cudalbul*: „Ștefan *Cudalbul* (Ştefan *Cudalb*), vornic, întărit stăpân în Cudalbi, la 1472, Marcu *Cudalbul*, armaș din Chiliani, martor în Spineni şi Iaşi la vânzarea unor părţi, la 1602-1617" (Cosniceanu, 2018, p. 10); *griv* (bg.) „(despre animale, în special câini şi păsări) pătat cu alb şi negru; pestriț") > nf. *Griva, Grivneac, Belogrivnîi*; *lai* „oaie neagră, pătată în alb" > nf. *Lai, Laiu, Laie; pag* „(despre cai, mai rar despre alte animale) care are pete (de obicei albe) pe cap sau pe trup; tărcat" > nf. *Pagu, Pagul, Pagulici, Paga.* Dintr-un document basarabean, publicat în anul 1645, în care este atestat un Ştefan *Pagul*, izbaşă, aflăm cum s-a întâmplat că acest adjectiv *pag* a devenit o poreclă: „acel *Pagul* au fost hotnog cu călăraşi de paza marginii şi fiind cu o musteaţă albă şi cu alta neagră îi zice *pagul*" (Cosniceanu, 2018, p. 202). În documentele basarabene este atestat un Loghin *Pagul* (1756), care a vândut a treia parte din satul Criuleni (*ibidem*) și un Grigoraș *Pagu* (1831), herar (Boga, I, p. 47); *plăvan* „(popular despre boi, vaci, oi etc.) de culoare gălbuie sau cărămizie foarte deschisă" (Scriban, 1939, p. 995). „Numele de Plăvaț îl avem și acum în graiu cu specificare de animale „bou *plăvan*, oae *plăviță*, vacă *plăvană*", (…). În părțile noastre ale Moldovei a bătut cuvântul *bălan*" (Ghibănescu, 1912, p. XIV) etc. Regional, când acest adjectiv se referă la persoane are sensul „om cu părul de culoare deschisă; blond" > nf. *Plăvan, Plavan, Plevan* etc.; *prian* „(despre vitele mari) cu una sau mai

multe pete albe” > nf. *Prian*; *șarg* „(despre cai, rar despre alte animale) cu părul de pe corp galben-deschis, iar cel din coamă, coadă și extremitățile picioarelor de culoare neagră”. Adjectivul *şarg* „cal cu părul gălbui”, prin onimizare, a pătruns şi în zoonimie – *Şargan* (*Şarg* + suf. *-an*) este numele calului bătrânului Matei Cârjă, din poemul istoric *Dumbrava Roşie*, scris de Vasile Alecsandri. Ca nume de familie atestăm: *Șargu, Șargo, Șargov* etc.

b) adjective care exprimă culoarea feței, a ochilor, a părului: *băl*[1] „(despre oameni sau părul lor) blond, bălai, bălan, galben”. Primitivul *băl* a dispărut de la noi din limba literară, dar s-a păstrat în numele de familie *Bălu, Bălău, Balauca*, *Băleanu, Belea, Beleuță* etc. Este remarcabil derivatul augmentativ *Balaeș*/*Balaieș* (Sion, 1892, p. 28) „format întocmai ca *Rareș* din *rar*, *Verdeș* din *verde*, *Frunteș* din *fruntе* etc. și întrebuințat deasemenea numai ca nume propriu personal, mai ales în Moldova” (EMR, III, 1893, p. 2932); *bălan* (etimon atestat în forma regională *balan*) se referă la o persoană cu „părul deschis, blond”; (în superstiții, ironic) „dracul”, „diavolul” „cel negru”. Cf. *Bălan să vă aleagă (să înțeleagă) vorbele voastre*. *Bălan*/*Balan* este la origine supranume și îl atestăm documentar: sat unde este *Balan* (1437), sat unde a fost *Balan* (1531), selişтea lui *Bălan* (1459), *Bălan*, vătăman (1446), *Bălan*, fiul lui Petrea (1601), *Bălan* din Bălăneşti (1623). Derivate onimice atestate: *Balănuţă, Bălănel, Bălănelu, Bălănescu, Bălănică, Bălănici, Bălănoiu, Bălănuță*; *oacheș*, cu varianta *ochișea* „(despre pielea, tenul, capul omului) de culoare închisă, care bate în negru” > nf. *Ochișan, Ochișanu, Ochișev*; *cernă* „negru”, cu varianta *cernea* „cel negru” > nf. *Cernei, Cernat, Cernica*; *soloveanu* „gălbui” (cf. rus. *соловый*) > nf. *Solovan, Solovian, Solovianov* etc.;

c) adjective care au un caracter popular sau regional, termeni învechiţi, care nu mai sunt utilizaţi sau cunoscuţi în limba română contemporană: *ghiviziu* „roșu sau violet-închis” > nf. *Ghiviziu; schirliu* > nf. *Schirliu* etc.

Numele de familie *Alb* (7)[2]/*Albu* (2688)*/Albul*(150) „are la bază sensul primar al adjectivului *alb* și desemnează o caracteristică personală a purtătorului” (PatRom, 2022, p. 4): fie o particularitate fizică, păr de culoare foarte deschisă, barbă sau piele albă, ten foarte palid, fie, dimpotrivă, prin antiteză, o poreclă pentru persoanele cu părul, barba, pielea sau tenul de culoare închisă.

În latină existau mai mulți termeni pentru a desemna culoarea albă: *albus*, „alb (mat)”, *canus* „alb-argintiu, cărunt, cenușiu”, *lactineus* „alb ca laptele”, *marmoreus* „alb ca marmura”, *niveus* „alb ca zăpada”, *argenteus* „(fig.) de culoarea argintului,

[1] „Adjectivul *băl* nu e sinonim cu *alb*, ci e este o culoare între alb și galben” (EMR, III, 1893, p. 2924).

[2] Cifra reprezintă numărul de purtători ai numelui de familie din spațiul Republicii Moldova, atestat în prezent în nomenclatorul antroponimic.

argintiu", *candidulus* „alb strălucitor, alb luminos"[3]. Adjectivul românesc „alb" provine din latinescul *albus*. În celelalte limbi romanice cuvântul *alb* provine din *blancus* cuvânt din latina târzie împrumutat din germanicul *blank* „alb, luminos, orbitor".[4]

Culoarea *albă* este asociată cu perfecțiunea, binele, onestitatea, curățenia. Culoarea *albă* este culoarea mulțumirii, recunoștinței, fericirii și fertilității. Această culoare este un specificator al culorii pielii, utilizat în general pentru persoanele de origine europeană. Or, „Turcii, intrând adeseaori în Moldova pentru țările vecine ce ocupară în Europa, pe Moldoveni îi numiră la început Ak Ulach" (Cantemir, 1909, p. 31), adică *români albi*.

Prenumele personal masculin *Albul*/*Albu,* foarte răspândit altădată la români, cu varianta feminină *Alba,* este un nume afectiv, laic. Derivatele *Albin, Albina* sunt prenume calendaristice vechi, răspândite la noi datorită influenței latino-catolice. Astăzi mai atestăm doar 3 persoane cu prenumele *Albin* și 1048 de persoane cu prenumele *Albina*.

Numele *Albul*/*Albu* au fost folosite încă dinainte de contactul cu slavii, atât cu valoare de nume de botez, cât și ca supranume: *Albu* (1617) (Boga, VII, p. 40), *Albul* (1580, 1587) (Boga, V, p. 35, 43), Miron *Albul*, Ion *Albul* (MEF, 1975, p. 420). Numele nederivat *Albul*/*Albu* exprimă aceeași valoare semantică pe care o exprimă și adjectivul cromatic *alb*.

De obicei, pentru formarea derivatelor de la adjectivul *alb* sunt folosite sufixele: *-işor, -it, -iţă, -iu, -oiu, -uleţ, -uş, -uţ*. Astfel, feluritele nuanțe ale culorii albe „se cheamă: *albeţ, albicios, albineţ, albior, albişor, alburiu, albuiu* etc." (Marian, 1882, p. 50). Când *Albul* este nume de familie, reține numai două din cele opt sufixe obișnuite „și primește altele, speciale: *-a, -ăia, -ac, -an, -e, -ea, -ean, -enică, -el, -eţ, -eu, -ic, -ici, -icea, -in, -ineţ, -iş, -oi, -oe, -oiţă, -otă, -otin, -uruş, -uţa, -uţ*" (Radu-Golea, 2014, p. 146; Constantinescu, 1963, p. LIV). Astfel, pentru formarea numelor derivate sunt utilizate, pe lângă sufixele obișnuite din lexicul limbii române, şi sufixe antroponimice de origine străină. Documentar sunt atestate mai multe nume de familie, derivate de la *Albu*: *Albineţu* (Sion, 1892, p. 14-15), *Albuc*, *Albot* (EMR, I, 1887, p. 760), *Albotă* (1573; 1656; 1801; 1683) (Boga, V, p. 23; XI, p. 5; XIV, p. 84; XVIII, p. 23), *Albaş*: „Cheșenăul și Baia lui *Albaş*" (Gonța, 1995, p. 7), *Alboteanu* etc. *Albăscul* (1576) (Boga, V, p. 28), *Albişor* (1672) (Boga, XVII, p. 20). Mai multe sate din Republica Moldova se numesc *Albiniţa* (Anenii Noi), *Albina* (Cimișlia), *Albineţul Nou, Albineţul Vechi* (Fălești), *Albota de Jos, Albota de Sus* (Taraclia), ceea ce probează marea răspândire (de altădată) a numelui personal *Albu(l)*.

---

[3] Un bărbat care dorea funcții publice la Roma purta o togă albă luminată cu cretă, numită *toga candida*, de unde și originea cuvântului „candidat".

[4] Cf. fr. *blanc*, it. *bianco*, sp. *blanco*, port. *branco*.

Astăzi sunt atestate următoarele antroponime formate de la adjectivul cromatic *alb,* cu diferite sufixe: *Albeanu* (1), *Albel* (1)*, Albescu* (2)*, Albesco* (2)*, Albin* (68)*, Albina* (189)*, Albineț* (1)*, Albineț anu* (9)*, Albiniț anu* (1)*, Albiș* (2)*, Albiț chii* (1)*, Alboiu* (2)*, Albot* (721)*, Alboteanu* (37), *Albuc* (44)*, Albulesa* (2)*, Albut* (1) etc. Aceste forme derivate exprimă alte valori semantice decât cea a adjectivului *alb*. Astfel, numele *Albeanu, Albineț anu, Alboteanu* indică originea locală, așa erau numite persoanele venite din localităţile *Alba, Albineț, Alboteni*. Numele *Albescu, Albesco* indică descendența personală, adică „fiul lui Alb(u)", *Albotă* este un nume format după modelul unor nume slave mai vechi: *Dobrotă, Dragotă, Drobotă* etc.

„Ca nume propriu, la 1593, sub Alexandru-vodă, ministru de finance în Țera Românească, era boierul *Barbă-albă*" (EMR, I, 1887, p. 704). Supranumele compus *Barbă-albă,* cu sensul „bătrân", „relevă mai pitoresc şi mai pregnant (…) caracterul fizic sau moral al persoanei. De natură trecătoare la început, supranumele îl urmăreşte pe ins cu tenacitate, până când el însuşi, biruit, îl acceptă, îl lasă moştenire vrând-nevrând, «schimbând porecla în renume», graţie personalităţii sau activităţii sale în mediul social" (Constantinescu, 1963, p. L). Astăzi atestăm puține nume de familie compuse care au în structura lor adjectivul *alb*: *Calalb* (464)*/Colalb* (6)*, Capalb* (5)*, Hadjalbu* (11) etc.

De la cel mai frumos cuvânt poetic în limba română *dalb* (v. EMR, I, 1887, p. 712) nu avem înregistrat niciun derivat, în schimb atestăm nume derivate de la latinescul *candidus*, *-a, -um* și prin care putem explică existența numelor *Candu* (444), *Candoi* (2), *Candit* (84), *Căndăluță* (1), *Didu* (58) etc. (cf. Giuglea, Kelemen, 1966, p. 216; Bălan-Mihailovici, 2009, p. 94) și de la *blancus*, *-a, -um* > *Blanc* (9)*, Blanco* (1), *Blancovschi* (5), *Blancovscaia* (4), *Blank* (3).

Albul are echivalente antroponimice, forme corespunzătoare străine și derivate ale acestora, cu multiple nuanţe de sens: *Bilic* (190), *Bilak* (1), *Bilac* (12), *Bileac* (127), *Bilan* (52), *Bilaş* (23), *Bileț chi* (29) etc. (< adj. ucr. *bilij* „alb") (Constantinescu, 1963, p. 202). Conform graiului moldovenesc, prin palatalizare, unele nume au fost scrise cu *ghi*: *Bilac/Ghilac, Bilan/Ghilan, Bilaş*/*Ghilaş*/*Ghilaşcu, Bileț chi*/*Ghileț chi*[5] etc.; *Belei* (187), *Belîi* (677), *Belciu* (6) etc. (< adj. sl. *bĕlŭ* „alb") (Constantinescu, 1963, p. 198; EMR, I, 1887, p. 761); *Feer* (3) (< adj. ung. *feher* „alb") (Constantinescu, 1963, p. 180); *Levco* (346), *Levca* (55), *Levcă* (10), *Levcuța* (6) (< adj. gr. *λευκο* „alb"); *Weiss* (14) (< adj. germ. *weiss*), *Acbaș* (229), compus din tc. *ak* „alb" și tc. *baș* „cap", literalmente *cap-alb* etc.

[5] În Moldova este specifică forma regională *a ghili* (< ucr. *biliti* „a albi") „(cu privire la o pânză) a înălbi prin muierea în apă și întinderea repetată la soare", intrată în româna literară cu forma *a bili*.

În antroponimie, ca și în ierarhia socială, culorile aveau o anumită semnificație. Cu timpul, pentru că tradiţia ermetică din nume s-a pierdut, culorile folosite pentru desemnare s-au estompat. Astăzi puțini dintre purtătorii numelor de familie „colorate” își mai dau seama de semnificația inițială a numelor lor. Pentru ei, numele de familie este doar o moştenire transmisă de la înaintaşi.

Referințe bibliografice:

1. BĂLAN-MIHAILOVICI, Aurelia. *Despre viaţa cuvintelor şi problemele terminologiei actuale*. Ediția a II-a, București: Editura OSCAR PRINT, 2009.

2. BIDU-VRĂNCEANU, Angela. *Analiza structurală a vocabularului limbii române contemporane. Numele de culori.* București, 1976.

3. BOGA, L. T. *Documente basarabene*. Vol. I-XX. Chişinău, 1928-1938.

4. CANTEMIR, Dimitrie. *Descrierea Moldovei*. București, 1909.

5. CONDREA, Irina. *Lexicul antroponimic actual: aspecte şi forme locale*. În: *Limba română*, 2020, nr. 6, p. 119-129.

6. CONSTANTINESCU, N. A. *Dicţionar onomastic românesc*. Bucureşti: Editura Academiei Române, 1963.

7. COSNICEANU, Maria. *Nume de familie (din perspectivă istorică).* Chişinău: Pontos, 2018.

8. DE = POPA, Marcel D., STĂNCIULESCU, Alexandru, FLORIN-MATEI, Gabriel, TUDOR, Anicuța, ZGĂVĂRDICI, Carmen, CHIRIACESCU, Rodica. *Dicționar enciclopedic*. București: Editura Enciclopedică, 1993-2009.

9. DJUVARA, Neagu. *Thocomerius – Negru-Vodă, un voievod de origine cumană la începuturile Ţării Româneşti*. Bucureşti: Editura Humanitas, 2007.

10. DIR = *Documente privind Istoria României. A. Moldova.* Veacurile XIV-XVII (1384-1625). *Indicele numelor de persoane*. Întocmit de A. I. Gonţa. Bucureşti, 1995.

11. EMR = PETRICEICU-HASDEU, B. *Etymologicum Magnum Romaniae*. Tomul I, Bucureşti, 1887; Tomul II, Bucureşti, 1890; Tomul III, Bucureşti, 1893.

12. GHIBĂNESCU, Gh. *Surete şi izvoade (Documente slavo-române).* Vol. VII. Iaşi, 1912.

13. GIUGLEA, George, KELEMEN, Béla. *Termenii privitori la culori în latină, cu referinţă la limbile romanice*. În: *Cercetări de lingvistică*, 1966, nr. 2, p. 215-220.

14. MARIAN, S. FL. *Cromatica poporului român*. Bucureşti, 1882.

15. MDA = *Micul dicționar academic*, ediția a II-a. Academia Română, Institutul de Lingvistică. Editura Univers Enciclopedic, 2010.

16. MEF = *Moldova în epoca feudalismului. Recensământul populației Moldovei din anii 1772–1773 și 1774.* Vol. VII, partea II. Chișinău: Editura Ştiința, 1975.

17. PatRom = *Dictionnaire Historique de l'Anthroponomie Romane. Patronymica Romanica, publié pour le collectif PatRom,* par Ana María Cano Gonzáles, Jean Germain,

Dieter Kremer. Volume IV/1: *Couleurs. Aliments et vêtements. Fêtes et dates*. [online]. Berlin-Boston, de Gruyter, 2022. Disponibil: http://www.blickinsbuch.de/item/e6851256650ba2b220b899fb4501459d [citat 14.02.2023]

18. PITIRICIU, Silvia. *Din terminologia cromatică: verdele în limba română*. În: *AUT*, Seria Științe filologice, 2009, XLVII, p. 115-120.

19. RADU-GOLEA, Cristina. *Onimisations in the lexico-semantic field of colour names*. In: *The Proceedings of the International Conference "Communication, Context, Interdisciplinarity". Section: Language and Discourse*, 3. [online]. Tîrgu Mureș, 2014, p. 145-151. Disponibil: https://www.diacronia.ro/ro/indexing/details/A22287/pdf [citat 14.02.2023].

20. RĂILEANU, Viorica. *Tipologia numelui de familie: semantică și structură*. Chișinău: Editura UNU, 2022.

21. SCRIBAN, August. *Dicționarul limbii românești. (Etimologii, înțelesuri, exemple, citațiuni, arhaizme, neologizme, provincialisme)*. Ed. I-a. Iași: Institutul de arte grafice „Presa Bună", 1939.

22. SION, Constantin. *Arhondologia Moldovei.* Iași: Tipografia buciumului român, 1892.

Notă: Articol elaborat în cadrul proiectului de cercetare 20.80009.1606.01 *Valorificarea științifică a patrimoniului lingvistic național în contextul integrării europene*.